

de zooveelste maal viel het anders uit. Wel was de Gooische over het geheel meer in den aanval, vooral voor de rust, doch in de tweede helft kreeg B.M.H.C. zelfs de beste kansen en 't gelijke spel gaf de verhouding tenslotte goed weer.

B.M.H.C. speelde weer beter dan de week tevoren. Aat de Roos beheerschte als spil veelal het middenveld. De geroutineerde Stuker en de pittige, kleine Van Olphen „backten” er tactisch op los en de wat onsamenvattende aanvallen waren door tactische trekjes van Piet Gunning en ferm doorzetten van De Jong niet van gevaar ontbloeit. Zóó spelende zal B.M.H.C. het — vooral als 't verband nog wat beter wordt — best bolwerken en haar mooie reputatie wel hoog houden.

En zoo kwam het tot strafschoten en daar de Gooische daarbij fortuinlijker was en iets minder slecht schoot, werd het dan toch de algemeen verwachte eindstrijd tusschen H.D.M. en de Gooische.

Dat is een aardige en boeiende partij geworden, géén indrukwekkende demonstratie van ons sterkste hockey, doch dat is in de gegeven omstandigheden ook onmogelijk. Niet ongestraft blijft men een heel seizoen van hockey verstoken, na voorafgaande jaren, die ook niet voor vol konden tellen, al is het ongetwijfeld een zegen voor onze sport geweest, dat we in den oorlog het sportbedrijf nog zoo lang mogelijk intact hielden. De fout is, dat men nog moet drijven op de beproefde oudere krachten. De aanvulling met jongeren is nog onvoldoende. Nu verlieze men één belangrijk punt niet uit het oog: men speelt vrijwel uitsluitend met slechte ballen op velden, die den toets van vergelijking met de vooroorlogse terreinen geenszins kunnen doorstaan. En dan ongeoeffende, onvoldoende voorbereide ploegen, 't kan nog niet het hockey zijn, dat we begeeren. **Maar er is geen moment aanleiding om ongerust te zijn, of te denken, dat Nederland nu wel een tweede rangs hockey-mogendheid zal zijn.** Het materiaal is er heusch wel voor een spoedig herstel. De goede ballen komen wel, de velden zullen weer fraai worden en geregeld zullen de ploegen in kracht toenemen. Tegen 't voorjaar van 1946 praten we nog wel eens over onze spelhoedanigheid! Maar 't is wel dringend noodig dat de clubs en de spelers beseffen dat er in dit seizoen een ernstigen achterstand ingehaald moet worden. Er moet bovenal serieus en met groote toewijding geoefend worden onder deskundige leiding. De spelers die dat niet doen zullen zich in de hoofdploegen niet kunnen handhaven en de clubs....? Ja dat is 't fnuikende van zoo'n herstel-competitie! Maar voor de clubs, die niet met moderne hulpmiddelen hun materiaal systematisch opfokken, dreigt toch het volgende seizoen de degradatie!

We komen terug op den eindstrijd tusschen Gooi en H.D.M. De Gooische pakte vlot aan en aanvallend scheen het, dat H.D.M. „er in zou gaan”, vooral toen al gauw de kleine B.M.H.C.-er van Olphen (die voor den niet verschenen Reinalda inviel... als gast) een slordigheid beging, waardoor een der snel toeschietende Bussummers zijn ploeg, tot vreugde van de vele supporters der geblokten, de leiding gaf. Maar de verdediging van H.D.M. kwam er beter en beter in, de aanvallen der Hagenaars werden talrijker en na rust kwam H.D.M. zelfs geruimen tijd in de meerderheid en ontstond in zoo'n periode de gelijkmaker. Onder veel spanning kwam het einde met den stand 1—1. Er volgden toen tweemaal 7½ minuut verlenging en in de laatste minuten van dit extra kwartiertje wist H.D.M., na een langdurige doelworsteling, het winnende doelpunt te maken. Zoo eindigde deze eindstrijd met 2—1 in het voordeel van H.D.M.

Het was een verdiend succes. H.D.M. toonde het betere ploegverband, zuiverder samenspel, groter

homogeniteit. Maar ook de Gooische maakte wel een sterken indruk door de vele goede spelers, waarover de Bussummers beschikken. Een elftal met cracks als aanvoerder Rinkel en Meyers als achterspelers, met Keip, Caviat, Moret, Vrede, moet tot meer nog in staat zijn. Nu is 't verband nog onvoldoende, doch eenmaal ingespeeld zal de Gooische zich stellig doen gelden en hooge oogen werpen naar de eereplaats in het Westen, naar 't kampioenschap, hetzij het officieele of officieuze. Vooral de backs spelen een knap partijtje. Het moge waar zijn, dat Rinkel's stijl als tennisser beter is dan als hockeyer, maar hij is nu al een van de beste achterspelers van ons land en zijn spel belooft nog veel meer. Hij wilde naar Indië gaan, doch het is waarschijnlijk, dat hij voorlopig nog hier blijft. Dat de Gooische dat van harte hoopt, is te begrijpen. Meyers trok enkele jaren geleden al onze speciale aandacht. Of hij in de achterhoede thuis hoort betwijfelen we. Zijn positie kiezen was niet steeds tactisch, zijn stickvastheid is echter verbluffend.

De aanval was vaak snel en doortastend en vooral de kleine Vrede op de rechts-buiten-plaats trok de aandacht. Maar productief was dit vlotte spel geenszins, anders had men toch meer succes moeten behalen tegen de niet steeds afdoende ingrijpende achterhoede van H.D.M., waarin de stoere Zeydel geroutineerde dingen deed, doch in tempo wel eens te kort schoot. Prima was spil Ottevanger en de kleine Jacobs deed technisch zeer knappe dingen. Als Grevelink eens wat beter, speciaal harder, voorgezet had, zou H.D.M.'s zege grooter geweest zijn. Jan van den Dol's spel maakte op menigeen soms een ietwat slomen indruk, doch 't was „af” wat hij meestal deed, hij bouwde de aanvallen van zijn ploeg keurig op. Hij is toch een fijne hockeyer, waarvan veel te leeren valt.

Er werd op dezen dag over het algemeen goed gelopen, soms wat veel voor kleinigheden, doch generaliseerend was de leiding in vertrouwde handen.

Terstond na afloop op het veld heeft de heer Wagener den prachtige wisselprijs, de houten Bata-vier, met een oorkonde aan aanvoerder van den Doll uitgereikt, die met een vlot speechje repliceerde.

Het was een prettige inzet van het seizoen geweest.

Volledigheidshalve volgde hier nog de opstelling van de winnende ploeg: Tanis; Van Olphen (B.M.H.C.) en Zeydel; Jacobs, Van Boven en Van Beesten; Grevelink, Van Gennep, Ouweland, Van den Doll en Couvret.

HILVERSUM IN BRUSSEL

Men schrijft ons uit Hilversum:

Op uitnodiging van den Belgischen Hockeybond nam de Hilversumsche Mixed Hockey Club deel aan het internationale mixed hockey-tournooi ten bate van het Belgische krijgsgevangenenfonds op 15 en 16 September j.l., op de velden van de Rasante. Het is verblijdend, dat zoo kort na den oorlog het contact met onze Belgische hockey-vrienden weer kon worden hersteld en de ontvangst, die ons dan ook ten deel viel, was buiten verwachting. Gedurende het weekend van 8 op 9 September vochten 41 Belgische elftallen om 13 plaatsen in het eindtournooi, dat 15 en 16 September plaats vond. Buiten deze elftallen speelden gedurende dit weekend de Stade Francais, een Engelsch legerteam en Hilversum mede. Er werd gespeeld in 4 poules van 4, waarbij Hilversum ongeslagen winnares werd in haar afdeeling.

De eerste wedstrijd werd gespeeld tegen A.S.U.B., een universiteits-elftal uit Brussel, en werd gewonnen met 2—0. Hierna werd met 1—0 gewonnen tegen Standard uit Luik en vervolgens met 2—1 tegen Beerschot uit Antwerpen. Het spelpeil was goed en